

PRIMER DESENLLAÇ

O Leben, Leben, wunderliche Zeit...
RILKE

D'UNA TERRA

A Joan Teixidor

I

—I la natura em crida—
Els viaranys perduts com el respir
dels animals entre les mates.
I en la flonjor vasta i cansada
de les clotades, els camins
aturats com rieres de terra.
De sobte fosos en el verd
frondós i gran. Reapareixen,
però, tot d'una, més enllà,
i amunt, per la costa més dura.
Ara són rost i pedruscall,
ara s'estenen a mig caire
de l'abisme d'on pugen,
o grisos, lluny, en un revolt es perden.

A ple matí guien els passos
entre les formes immutables
de les alzines i dels pins
que respiren calor, i un aire
les omple i el sol hi bat
en silenci, però una fressa
de sequedat, de crepitant cremor,
de carro pesant, abarrotat
d'escorça de suro, plana—.
De matinada o capvespre
conduïen a clares fonts

amagades: cant dels ocells,
bacs somniosos al pregon
de soledats perdudes.

II

On amb l'abella brunz la soledat
esbatanada, quan el sol
bat i calcina el sec estiu,
l'home vinclat llaura la terra.

Però més tard amb gest suau
d'adolescent espargeix la llavor,
gairebé somniós, llunyà, solitari,
com una lenta visió del vespre
sobre la terra flonja i olorosa.

I quan l'espiga crema rígida,
mudament contempla, sembrats
enllà, dintre la migdiada,
i el seu cos avança, es dilata
de camp a camp, com el dia, en silenci.

III

—I la campana
centra, anuncia lentament
l'amplitud, com una fruita
madura escampa el seu perfum
càlid i dens, i el vent suau,
amb pols de blat a mitja tarda,
ajuda el so cap a la llunyania—.

SOMNIEIG

A Carles Riba

Ara, però, només les plàcides
prades on tanta primavera
verdejant alimenta la cendra
dels morts i de les plantes ertes;
l'estèril somni, la claror naixent,
l'il·limitat que ens espera,
l'aire blavós, la llunyania,
la por i el cridar sense fi
dels infants moribunds.
Però mai la campana
no toca a morts, només suspesa,
trenca l'hora a migdia i a capvespre.
L'oració és com la pols del blat
i com el fum de la masia;
al coster s'atura el pagès,
raja el vi fins al llavi;
la desperta remor innumerable
dels boscos ombrius enllà
com el rei dels verns ara ens crida,
ens lliga, ens pren. Ens durà a la fi
d'un camí net sense brossall
o a la mort al vidre d'un estany
glaçat?

ELS JARDINS

A Clementina Arderiu

A UNA ESTÀTUA EN UN JARDÍ

Només per tu l'íntim calfred
de les flors mig obertes, l'aire
fragant d'aquell indret
que centra, pàl·lid, el teu aire.

Ara et lloa el més pur alè
d'una jove naturalesa,
i cada mà ja no sap què
posseir sinó la nuesa.

Però no mai gosa tocar
més que la teva llunyania
que entre verdors, alta, somnia,
i et miren d'una mica enllà.

EN UN JARDÍ

Aparèixer primer de cada cosa:
fontana, banc, celatge, verd ombriu,
primaverals parterres on la rosa
plena es decanta sobre el ras cultiu.
Verd i perfum, anades i vingudes
per lents vials, inaccessible cor
de la florida; en imprevist acord,
vagues indrets i llargues avingudes.

No hi ha cap límit; com l'oneig del mar,
el gronxament, la quietud dels arbres
pren lentament cap a la soledat.

El fred esvelt i l'aurora dels marbres,
el temps, el llibre, el destí somniat,
tot s'abandona a l'inefable atzar.

GLORIETA

Amaga el clos d'arcades altes, fràgils,
de troncs vinclats, el vagarós teixit
d'heura i de fulles, com suspesa nit
d'encantament, per on es filtren àgils

vols estremits, efímers cels de llum
sedosa i clara entre foscors humides.
L'interior de l'imprecís perfum
colga records de llunes esvaïdes.

On són les hores, l'horitzó, els camins,
l'espai obert, la llum, les elevades
frondes, pel vent i per l'enyor gronxades?

La solitud, la llunyedat a dins,
flors d'hivernacle, sobten, embriaguen
el pur deliqui dels amants que hi vaguen.

CAPVESPRES AL JARDÍ

—I crit d'ocell, i vol d'ocell de branca
a branca, i tarda sense fi esvaint-se,
i el gris perfum de la humitat més gerd.
Lluor de posta al cim de l'eucaliptus,
verdor més densa i més obscura avall;
tot és pregon i més pregon, quiet
i més quiet, i no distant negreja
la por i et torba el somniar dels ulls.